

Publicerad 2007-01-29 01:46 av Carlos Clandestino

Lite mer än ett år har gått och Ivan D lever nu i Dar Es Salam. Tack ni som har kommenterat och läst det här. Au revoir!

Ett år i Ivan D's liv, del 11 (den sista delen)

26 oktober

Skarpheten hos Kierkegaard. Hur bar han sig åt? Med pennan som skalpell skar han ut sina tankar med sådan precision att det nästan känns oförskämt att alls tänka efter att ha läst hans anteckningar. Jag jämför gärna hans dagböcker med Kafkas dagböcker. Dom behandlar samma saker och skildrar samma ensamhet, samma utanförskap, samma uppgivenhet: som hos Camus tar formen av ren och skär apati. Hos Kierkegaard är det en smörja som han ivrigt kravlar sig igenom, likt en häst som fallit ner i en pöl av kvicksilver. Hos Kafka är den ett nödvändigt ont, ett berättigande av hans existens, nästan som en del av hans varande och som att hans kropp har flutit ihop och förenat sig med denna smörja och denna melankoli. Kafka använder sig av den till att skildra sina stämningar. Han tolkar över huvud taget inte, han kravlar inte, han ifrågasätter inte, han bara skildrar den som den är: smörjan. Kierkegaard konfronterar den och försöker hela tiden finna svar: därur härstammar hans tankar vars prakt och glans skildrar en människa som tycks ha varit så ensam i sin egen överhet och så underkastad och så förblindad av sitt eget geni att han därför borde ha sett ner på andra, även sina närmaste vänner, med ett förakt liknande det förakt som människan hyser inför aporna och inför alla andra djur som endast följer sina instinkter, utan alls någon form av resonemang. Vad var det som drev honom? Tvivlet! En uppgörelse med det förflutna. Hans kristna uppväxt och ensamhetens grubblande som ledde till en uppgörelse med Gud som på alla sätt liknar den uppgörelse som en man bedriver mot sig själv, fångad i ett äktenskap och i äktenskapet fångad av insikten att han inte längre kan älska sin fru men än mindre kan svika henne och lämna henne eftersom ensamheten hade blivit för total och för förödande och som därför stannar han kvar: inte för att han tror på kärleken, inte för att han alls tror på kärleken, men för att han samtidigt vet att han inte har något bättre för sig. Det har kommit till hans insikt att han i själva verket inte är fångad av kärleken utan att han är fångad i sig själv och att kärleken inte är källan till denna fångenskap, utan endast en frukt av den. Kierkegaard var fångad i sig själv och trots att han så högt föraktade kristendomen tordes han inte förneka Guds existens, då det var det enda han hade, det enda hopp i en alldeles för dyster och världsfrånvärd världsbild: som om han i själva verket allra mest önskade att hans tankar hade vilselett honom och en gång skulle uppenbara sig för honom, i en dröm där änglarna satt på rad och sjöng för honom att det inte alls förhöll sig så som han fått för sig. Samtidigt underkastelsen till sitt eget geni och samtidigt övertygelsen om hans eget geni: därför melankolin.

27 oktober

Att känna lidande och smärta och vända sig om efter hjälp för att i världen bara finna människor vars lidande är så mycket större och vars smärta så mycket större att man heller inte kan lida framför dom utan måste ta sig samman, ruska upp sig och skärpa sig. Så känner jag mig och sådan relation har jag med mitt lidande och den smärta jag känner. Inte för att jag betraktar någon i världen som alls lider eller alls känner någon smärta, knappt ens lider några tvivlens kval, men för att jag ser en värld av människor som inte vet

vad lidande och smärta innebär, åtminstone inte det lidande och den smärta som omfamnar mig, som sänker mig, som tynger mig! Dom förstår inte och lämnar ingen plats för mig att vara som jag är, likt en clown framför en blind publik finner att sminket inte längre är någonting värt, så finner jag i min spegelbild att mitt lidande och smärta ingen roll spelar och måste därför med all min kraft och den styrka som jag besitter, resa mig upp och ruska av mig smärtan och lidandet, genom att liksom intala mig själv att lidandet och smärtan har spelat ut sin roll.

28 oktober

Vad kommer finnas kvar av mig när jag ligger begravd? Ingenting! Vilken befrielse! Tanken på att någon efter min död kommer att prata om vem jag var, den skrämmer mig. Tanken på att någon efter min död kommer att prata om vem jag var, utan att jag kan vara där att säga emot, när jag ju identifierar mig själv som människan som skulle säga emot varje sådant uttalande och varje sådan människa som får för sig att uttala sig över vem jag är. Som om jag var någon. Som om jag var någonting sådant, någonting som går att klädas med ord, någonting som ens gick att beskrivas: som att någon människa är så tragiskt ytlig att hon kan klädas i ord! Tvi! Dom flesta människorna är så ytliga och så enkla, men det beror inte på att dom i naturen är det eller att dom alls egentligen är det, utan på att dom identifierar sig så mycket med andras ord att dom anser sig vara vad andra säger att dom är: eller tvärtom att dom anser sig vara det motsatta. Jag är inte ens tvärtom: jag är ingenting alls som går att beskrivas. Jag är för komplex för det och jag är för enkel för att kallas för komplex, rättare sagt: jag är han som skulle säga emot den personen som efter min död kommer försöka att beskriva vem jag var och inte säga emot genom att hävda motsatsen men genom att säga emot att det över huvud taget går att kläda mig i ord. Jag är fri, det är det. Kanske är det orden som kan förklara min natur men på intet sätt förklara vem jag var: en fri själ. Hur man kan förklara friheten ter sig omöjligt, ett hopplöst fall för hur är väl en fri själ om inte så underkastad och förblindad av friheten att hon i rädsla för fångenskapen flyr undan allt hon inte själv kan kontrollera och i sin flykt inser att hon inte ens kan kontrollera sin själ: därför styrs av flykten i sig som fången styrs av fångväktarnas order. Så visst är jag en fri själ, men att ens få för sig att friheten går att klädas i ord när så många poeter och författare fortfarande sitter och skriver och kommer att fortsätta att skriva i all evighet för att dom inte kan skildra friheten eller på något sätt kan kläda vilka dom är i ord. Är det inte uppenbart att det är därför dom fortsätter skriva och måtte det vara lika uppenbart för dom som kommer att stå vid min grav att det var därför jag skrev och att det också var därför jag skrev min väg ner i graven, att det var därför jag dog och att det därför heller aldrig kommer att gå att kläda vem jag var i ord.

29 oktober

Drömmarna hänger ut över gatorna, dinglandes, likt krokarna från metspönet som någon viftar för att fiska upp någonting. I verkligheten hittar jag mina offer, att samla ihop och stoppa in i drömmarna: till att bakbinda och sjunga mina sånger inför. Verkligheten matar drömmarna men samtidigt hindrar den drömmarna från att fläckas ut i sin fullständiga prakt. Om jag bara kunde låta drömmarna leva som dom ville och om jag bara

kunde göra verkligheten till min fantasi, till min dröm, till att inreda världen som finns i mina tankar, som rekvisita i teatern där jag spelar mig själv likt en rollfigur som inte har någon aning om vad han ska säga eller göra, än mindre vad han gör där: istället hur verkligheten tränger sig på och försöker riva ner allt jag i fantasin bygger upp och hur verkligheten tar bort kraften i mina tankar och sorterar upp allt i svart och vitt: rätt eller fel, sant eller falskt - när allt jag vill skildra är någonting som varken är sant eller falskt men lika verkligt ändå. Att inte se livet som motsatsen till döden. Livet är inte motsatsen till döden. Födelsen är motsatsen till döden. Men döden är att dö och att vara död är inte det motsatta till att leva: det är ingenting och livet är endast en väg, en flod som mynnar ut i detta intet, som floden till ett hav: men vem skulle ens påstå att floden är motsatsen till havet? Vi ser bara i motsatser och vi är så beroende av motsatser och beroende av att se saker att vi för varje sak vi ser skapar en motsats: kärlek och hat, vänner och fiender, gud och satan, himmel och helvetet, liv och död: det finns inga motsatser, rätt och fel, sanning och lögn, det finns bara saker som mynnar ut i andra saker likt floder mynnar ut i hav. Så kan man istället undra vad det är som mynnar ut i vad: denna fråga är enkel att besvara och lika dyster som den är uppenbar: det förgörbara mynnar ut i det icke förgörbara: kärleken mynnar ut i hat som himmeln mynnar ut i helvetet och lyckan i olyckan, för finns det alls någon lycka som inte är flyktig och som inte endast är ett sätt att fördriva tiden på och hur kan det i så fall finnas lycka i en evighet? Lycka som inte är förgörbar, kärlek som inte är destruktiv? Nej och återigen nej!

30 oktober

Att vi älskar bara oss själva. Om vi älskar någon annan så älskar vi den för att vi älskar oss själva, som vi älskar såna som är lika oss, därför att vi ser oss själva i dom och som de kristna älskar sina fienden; inte för någonting annat än att dom älskar sig själva och älskar sig själva för att dom i kärleken till sin fiende framträder inför sig själva som varelser som kan älska sina fiender och vem skulle inte kunna älska en sådan älskvärdhet? Så vill vi ha barn med någon som är lik oss för att våra gener i större grad kommer att föras vidare på så sätt och överallt är det lika uppenbart att den enda kärleken som finns är egoism och den form av egoism som sprider egoismen vidare, likt en epidemi, att få någon annan att älska vem man är, men i själva verket är det just att få någon annan att älska sig själv, så är det denna form av egoism som krävs för att vi ska inbillas att tro att kärleken till sig själv i själva verket är kärleken till någon annan, därför kärlek. I kristendomens fall och i fallet där Gud på något sätt talar om för oss att vi ska älska även vår fiende och att vi ska älska alla så är det en befallning och vi älskar våra fiender, inte för kärleken i sig men för att vi älskar oss själva när vi gör det, att vi kan göra det, och denna falskhet, denna totala falskhet, att använda kärleken som ett vapen till att hugga ner andra och döma andra i Guds namn och i den heliga andens namn, när det enda brott dom har begått består av det att dom inte älskat tillbaka, inte gått på denna falskhet. Den enda kärleken är egoism!

31 oktober

Att det är tankarna som förgör människan och att det är tankarna som driver in människan i galenskap: är det

inte verkligheten? Är det inte verkligheten som i vissa fall, hos människan, ser sin roll så hopplöst tillintetgjord att hon packar ihop och drar därifrån? Att galenskapen bara är ett ställe där tankarna, istället för att slåss emot verkligheten, slåss emot sig själva och hur fantasin upptar verklighetens plats så att man endast kan ana hur galen den verkliga verkligheten måste te sig hos människorna vars tankar har sparat ur i galenskap.

1 november

Klockor utan timvisare. Förfallna fasader. Statyer som lutar mot andra statyer och barn som samlar granatsplitter. Gamla gubbar och tanter med brödlimpor till duvorna, stirrandes rakt fram: uttryckslösa, lealösa. Konstaplar som gråter. Författarskapet vilar på utanförskapet, eller är det tvärtom? Poeterna skrattar vid sidan om. Folk som super och skrålar. En man i kappa steg fram till mig, med händer i fickorna och sade med dov, väsende röst: 'tänk att du i ditt liv bara får älska en gång och att du också, när du väl älskar, är vid insikten att du aldrig heller kommer att älska igen'. Dörrar på glänt, skeva, hängandes från gångjärnen. Skorstenar spottandes rök. Horisonten täckt av taggråd. 'Att röka eller att hänga sig', sade Willy Kyrklund en gång. 'Häng dig och du kommer att ångra dig, häng dig inte och du kommer att ångra dig', skrev Sören Kierkegaard. Att skapa behov, lätta nog att tillfredställa är knappast meningen med livet men likväl ett sätt att leva det. Ett tidsfördriv. Jag svarade mannen i kappan: 'jag är en tromb och jag älskar endast det som jag kan blåsa ner'. Att först älska sin spegelbild för att sedan kunna älska det andra. Att älska i tidsfördriv eller att älska det som är svagt nog att bryta ner. Författare blir inte till, författare är: människor med sprickor i sina själar. Broar svajar. Havet brusar. Existentiella frågor grubblar bara den på som ifrågasätter existensen, likt pojken som förlorar ett spel genast börjar ifrågasätta spelets regler. Existensen är ett hån. Existensen är en tromb. Att leva är att stå emot denna tromb. Att leva är att kriga. I ensamheten lever vi våra liv. Oskyldiga livets skuld men oförmögna att bära denna skuld på våra skuldror. Skammen som detta innebär, över att ha fötts till världen, kastade ut likt främlingar i främmande länder till att kalla platserna vi minns för hem, gör oss alla vilsna, förvirrade och ivrigt letande efter sakerna stora nog och värdefulla nog att göra oss förtjänta av våra liv och inte bara det, men som också, på samma gång, letar vi efter sakerna som också gör alla våra förfäder förtjänta av att ha levat sina liv. Ingenting får lämnas därhän, ingenting får gå om intet. Allting måste spela någon roll. Vi måste känna att vi lever: vi måste känna att vi förtjänar att leva! På våra bara skuldror, i vår ensamhet lyfter vi upp hela mänsklighetens skuld till att styra våra liv och döpa våra barn därefter. Det gör oss alla meningslösa, för ingenstans går det att finna någonting sådant, några saker stora nog och värdefulla nog att berättiga vårans existens. Ändå letar vi och i spegelbilden speglar vi oss. Ensamhetens tortyr. Andra finner Gud, men glöm heller aldrig det: att den Gud dom finner och att det dom kallar Gud inte är någonting annat än just ett namn för sakerna dom aldrig funnit.

2 november

För att, om så orden är mitt liv och inte för att det är så: inte för att jag inte alltid har föraktat och hatat tanken på att vara författare eller kallas för författare och för att jag allra mest föraktat tanken på att vara en

sån som kallar mig själv som författare, arma tanke, jag är ingenting sånt där och hur alla som tänker, som alls tänker, får olika titlar som folket på stan och som folket i solen skämtar om. Förlöjligar och gör sig roliga över och hur folket som alls tänker får dessa titlar just för att kunna förlöjligas och skrattas åt! Som att, så fort någon tänker så kallas han för författare, när författare borde kallas för människor och dom som inte är författare borde kallas för döda människor. Ändå är det väl så att författare förlöjligar dom som inte tänker, men åtminstone är det så att detta förlöjligandet är ett självförsvar.

3 november

Genier, det enda dom har gemensamt med varandra är dårskapen: det naiva att tro på sina tankar så hårt och hålla fast vid dom så förtroget att tankarna till slut blir verkliga, till slut meningsfulla och därigenom erhåller sitt värde: inte för att dom i sig har något värde men för att dom påverkat en människa till sådan grad att han därför givit upp allting annat. Vad som i själva verket skiljer dårskapen från det geniala är någonting så vagt att det heller inte går att dra någon tydlig gräns däremellan: gränsen drar betraktaren som kallar det för genialt som han förstår att han inte förstår och det får dåraktigt som han inte förstår att han förstår. Vi är alla våra egna genier, men för att se det geniala hos någon annan krävs det först att vi sätter vårt eget geni lika högt som det geniala vi betraktar, som om vi samtidigt intalar oss: '\visst är det genialt men jag hade kunnat åstadkomma det själv om jag så bara hade varit i hans kläder\''. Att förstå ett geni är därför att vara ett geni och att anse sig förstå någonting genialt är att anse sig själv vara genial.

4 november

Att världen är så komplex och att allting däri är relaterat till allt det andra däri, likt en enda lång kausal kedja, så för att förstå någonting fullt ut så måste man förstå allting.

5 november

Gud är en mänsklig skapelse, format av det mänskliga tvivlet och inte skapad till att skänka oss svar på alla frågor vi har, men skapad för oss att vi inte behöva söka svar. Vad kom således först: uppfattningen om att det fanns någon där uppe som hade svar på alla våra frågor eller insikten om att frågorna som vi sökte svar på, vi aldrig själva skulle kunna besvara och därför, som i en sista utväg, hittade vi på en Gud. Jag lutar åt det andra alternativet och att vi döpte alla dessa frågor till Gud, för att kunna lägga dom bakom oss: lägga tvivlet bakom oss och börja leva igen. '\Vad är meningen med livet?\' och liknande frågor döptes sålunda till Gud, men det är bara en beteckning för frågorna och inte ett svar. Att Gud är meningen med livet säger oss ingenting, då vi inte på något kan säga vem Gud är och vad han gör annat än att falla in i resonemanget som gör det uppenbart, att Gud finns bara för att tvivlet finns, det mänskliga tvivlet: som skapat åt oss en Gud som är allting det vi är och dessutom allt det vi inte är, som är mänsklig nog att bli trött efter sex dagars arbete men som är omänsklig nog att på dom sex dagarnas arbete ha skapat oss. Det är alltså mest troligt att

se på saken som sådan att först kom tvivlet och sedan kom Gud, inte tvärtom. Hur skulle det i så fall ha sett ut och hur skulle vi i så fall förklara tvivlet? Att Gud skapade oss till att betvivla hans existens? Hur skulle det kunna motiveras när det är just tvivlet som orsakar så mycket ondska i världen? Eller är det tvivlet? Det kanske inte är tvivlet som orsakar ondskan, det kanske över huvud taget inte är den religiösa tron men den religiösa vetenskapen. För, inte är det väl tvivlarna som orsakar det utan dom som tror sig veta och i sin vetenskap anser det vara deras plikt att övertyga tvivlarna. Det är inte den religiösa tron som orsakar ondska utan den religiösa vetenskapen. Men om Gud finns och om Gud har skapat oss, så har han skapat oss som ofullständiga människor, inte för att han inte visste bättre: som Gud och som den makt och kraft och fulländning vi tillskriver honom så följer det att han hade kunnat skapa de mest fullständiga av alla varelser, men att han inte gjorde det och varför han inte gjorde det är en av religionens mest avgörande frågor. Varför skapade en fulländad Gud så ofullständiga varelser, när han vet och genom sin fulländning måste ha vetat att dessa ofullständiga varelser orsakar varandra så mycket lidande och smärta. Att han ändå vetat det och liksom skapat oss i någon slags bestraffning, för oss att bli befriade och ni säger kanske att ondskan är satans fel. Men finns en satan om Gud är fulländad? Finns det i så fall plats för en satan och om det finns en plats för satan och om Gud inte lyckats förintat satan så måste det betyda att satan också är fulländad och hur kan två fulländade varelser existera sida vid sida? Antingen finns inte satan eller så finns satan och i så fall är inte Gud fulländad nog att förintat honom, alltså inte fulländad. Eller ond och inte tillräckligt mån om människorna välmående att han anser det vara värt att förintat satan. Ni säger kanske: '\nej, det var Adam som bet i äpplet, det var Adams fel!\', men det följer av det, ändå, det paradoxala, att om Gud är Gud och om Gud skapade människan så måste han ha kunnat förutse det: och han måste ha kunnat stoppa in någon annan än den syndiga Adam i Edens lustgård, men att han gjorde inte det och varför han inte gjorde det var antingen, av ren ondska, eller för att han inte visste bättre och därför inte kan sägas vara fulländad. Så, med några enkla ord kan jag sammanfatta ovan resonemang med följande mening: om Gud hade varit Gud i den innebörd och med de beskaffenheter vi tillskriver honom när vi pratar om honom som Gud och säger att Gud är Gud, så hade inte Gud skapat sådana som oss och därför återstår det enda rimliga, att det istället är vi som har skapat Gud.

6 november

Dom pratar om fiender som monster i sagoberättelser och jag säger till mig själv att min fiende är så mycket större än så. Ändå får den plats i min spegelbild men på inget sätt vet jag vem det är, kanske därför, i mitt sökande efter hans riktiga jag: är han en fiende och han är en fiende för att han är verklig. Verkligheten är min fiende!

7 november

Frihetens vilja är inte styrd av viljan. Viljans frihet är styrd av fångenskap. Friheten är styrd av fångenskap. Vi kan välja vad vi vill men vi kan inte styra över viljan. Vi är alltid fångna. Det enda som skiljer oss åt är formen av fångenskap och kanske är den fångenskap värst som inbillar oss att det är vi som bär ansvar och

skuld till att vi inte känner oss så fria som vi i själva verket anser oss vara: frihetens fångenskap.

8 november

Jag minns en gång i barndomen då jag satt vaken en hel natt, vilket i den ringa åldern jag befann mig i vid den tidpunkten var ett mycket grovt brott som i den vildaste fantasin kunde bestraffas med döden och avhuggna händer, utdragna tänder och piskrapp: jag hörde folk som slog mot rutorna och spöken som andades under sängen och morsan och farsan som pratade utanför dörren och tjuvar som bröt upp fönsterkarmar och jag tände och släckte lampan och jag höll mig vaken ändå för att utveckla och bygga upp ett eget teckenspråk som skulle ha den fördelen gentemot alla andra teckenspråk att den bara skulle kräva användningen av en hand. Det var någonting med fingrar och knogar och hur man höll handen framåtvänd och bakåtvänd och jag antecknade i mitt block varenda tecken som om det var en matematisk ekvation.

9 november

För första gången på några veckor: återfunnit kraften. Viljan att skriva ner hela världen. Viljan att reda ut vissa oklara begrepp och få klarhet i saker och ting. Vad menade till exempel Schopenhauer med viljans vilja och på vilket sätt är den fången i oss eller vi fången under den? Att vi kan göra vad vi vill, eftersom vi är fria: men att vi inte kan vilja vad vi vill. Vad styr åtrån? Är det begäret som styr åtrån och eftersom man begär sakerna man saknar, enligt Schopenhauer, så är det avsaknaden och därför lidandet som styr åtrån och viljan. Vi är styrda av lidandet. Kraften är viljan och viljan är kraften: kraften är lidandet och lidandet är kraften!

10 november

Jag drar nu. Jag drar till Afrika. Jag har aldrig varit i Afrika. Jag ska stå i hamnen i Dar Es Salam och se hur skeppen från Madagaskar lägger till. Jag ska stå där hela dagarna i ända och låta lokalbefolkningen titta på mig och jag ska låta dom titta på mitt vita skinn som inte säger någonting om mig annat att jag inte kommer därifrån. Jag ska vänta på skeppen och när skeppen anländer ska jag vara den första som hugger i. Jag ska bära bananlådorna på ryggen och känna svetten rinna över min kind. Jag ska leka med ormarna och jag ska leka med lejonerna och jag ska låta lokalbefolkningen titta på mig och jag ska låta barnen titta på mig och i deras blickar av förvåning och sådan förvåning som bara finns i blickarna hos små svarta barn som aldrig förut sett någon så vit människa för första gången ser en vit människa och undrar vilken planet han kommer ifrån: i deras blickar ska jag leva mitt liv. Jag ska leva mitt liv som fri och jag ska leva mitt liv med den frihet som det innebär av att aldrig upphöra att förvåna och jag ska leva där tills jag dör. Jag ska inte skriva ett enda ord till. Jag ska lämna min lägenhet i morgon och jag ska borsta mina tänder och raka mig en sista gång och jag ska knyta mina skor och jag ska inte göra någonting med lägenheten: jag ska inte ens låsa den!

Jag ska bara lämna allt. Vilken befrielse att åka bort med vetskapen om att aldrig komma tillbaka. Jag ska inte säga hej då till någon. Jag ska bara dra. Jag ska aldrig skriva ett enda ord till och jag ska packa min ryggsäck full endast på böckerna som jag äger, resten ska jag köpa där. Jag ska klä mig som dom svarta männen och jag ska låta dom svarta barnen titta på mig som om jag kom från en annan planet och jag ska låta dom svarta barnen tro att jag kom från en annan planet. Åtminstone är det främlingskapet bättre som beror på att man ser annorlunda ut än det främlingskapet som beror på att man känner sig annorlunda vilket är det främlingskapet jag känner här, av att känna mig annorlunda och ändå tvingas stå till svars för det: 'varför är du inte som alla andra?' För att jag kommer från en annan planet! Det är ingen som förstår och därför främlingskapet. Som att se tomma människor fylla på sina kassar och släpandes sina fyllda kassar hem, släpandes dom fyllda kassarna efter sig, som dagen släpar natten efter sig, som oxen drar sin plog genom frostfrusen mark, släpandes på sina liv! Som att se tomma människor dra sina barnvagnar fram och tillbaka och hela tiden vara på väg någonstans och i rastlösheten hitta på saker att vara på väg till som om dom var rädda för att bara vara och som om dom var rädda för att framstå som ensamma. I Dar Es Salam finns ingenting sånt. I Dar Es Salam finns bara väntan på nästa skepp. Jag ska stå där och jag ska låta dom svarta barnen titta på mig och när skeppet kommer ska jag vara den första som hugger i och jag ska bära bananlådorna som om det vore mina barn och jag ska sova bland råttorna och jag ska äta råttornas mat och jag ska vakna upp på morgonen med en enda tanke hängandes, dinglandes framför ögonen: att gå ner till hamnen för att se om skeppen från Madagaskar är på väg in. Men jag ska inte skriva någonting mer. Jag har skrivit i ett år nu och se vad orden gjorde med mig. Orden gjorde mig ensam och förvirrad och vilsen och döende och tankarna som föddes därur, dom delade mig itu. Som ett äckel. Orden ställde mig framför spegeln och intalade mig att skriva om det. Som ett äckel stod jag framför spegeln! Som ett äckel stod jag och äcklades av att äckla och sen skrev jag om det. Som ett porträtt av äcklet som äckel. Jag ska lova mig att aldrig igen skriva ett enda ord. Jag lovar mig det här och nu. Det tar fram det sämsta i mig och inte nog med att det tar fram det sämsta i mig, dessutom manar det mig till att skriva om det så att vad som blir kvar och guppar så lätt under ytan av alla ord, är en misär och en förnedring som ingen mänsklig varelse kan sägas vara syndig nog att tvingas konfrontera, än mindre ställas till svars för! Inte ens den syndigaste av alla syndiga människor. Inte ens jag. Det är ett äckels porträtt som äckel! Vilken tragedi! Vilken komedi! Det är mitt liv. Det var mitt liv, mitt förra liv. Jag drar nu och jag ska lämna till och med mina anteckningar kvar. Jag ska lämna dom till att bli hittade och lästa av den som kommer till min lägenhet först. Det kommer att ta tre månader innan någon tittar förbi. Det kommer att ta ett halvår och under det halvåret så kommer jag ha burit så många bananlådor på min rygg att till och med dom yngsta av alla barnen har lärt sig mitt namn och när den stackaren som läser mina anteckningar först har orkat läsa ända hit så kommer han också att förstå att det inte heller fanns något annat val. Att det inte ens var ett val! Det är inget val. Det fanns ingen annan utväg. Jag drar imon. Jag drar i imon, innan solen har hunnit stiga längre upp än trädtopparna. Innan fåglarna har börjat vissla sin klagosång. Innan skolbarnen har invaderat trottoarerna. Innan brevbärarna har delat ut sin post. Jag drar imon. Jag drar till Dar Es Salam i gryningen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten